

U Albaniju smo ušli ujutro, policajce je samo zanimalo idem li na Kosovo. Začudo, nisu me otvarali. Posjet lokalnom klubu, malo razgledavanja Vespi, druženje. Samo da se čim prije dočepamo Crne Gore i doma smo, pomišljali smo. Na granici Albanije i Crne Gore pitaju za kutije pune majica. Grebatori, klasika. 'Jel švercuješ?!', pita carinik strogo. 'Nije šverc, ako se kutije vide. Kad ja švercam, nema šanse da me provalite!', spremno ispaljujem bez trokiranja. Moj je pokojni dida vozio Bulli i bio je doktor za prelazak granica, imao sam najbolju školu kao dijete. Red dobre šprehe, red nevještog slijeganja ramenima, red štoseva, red 'nisam ja odavde' spike i već si na drugoj strani! Dovoljno sam uvjerljiv starijem kolegi koji laktom gura onog zelenijeg da smanji doživljaj i salutira mi za sretan put. Gospodin. Šteta što smo na trajekt u Boku došli prekasno, pred mrak. Tamo se sa Zdravkom moram vratiti jer je prekasno. Nakon ne baš najljepše sjeverne obale Italije i prašne Albanije, napokon nam postaje lijepo! Opušteni smo i vozimo za Dubrovnik. Kvari nam se Vespa Sprint iz 1960-ih, problem nije mali, treba otvarati blok motora. Guramo ju u Zdravka i nastavljamo dalje. Lako je kad imaš Bulli kao pratnju, sve se riješi. Nekoliko su me puta pitali: 'Jel sve ok, ide Zdravko?' Odgovarao sam protupitanjem: 'Jel' Papa katolik?!'